

Κ. Παρθένη.— προφήται.

(Άγιογραφία του ἐν Πόρῳ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου.

↔ Φ Α Σ Γ Α ↔

Ἐντος δὲ τίτλος τοῦ νέου συμβολικοῦ ἔργου τοῦ κ. N. Καζαντζάκη (Κάρμα Νιοβαμῆ), τὸ ὅποῖον θὰ παιχθῇ κατὰ τὴν ἐφετεινὴν γειτνεωνὴν περιόδον εἰς τὸ νεότευκτον θέατρον τοῦ κ. Οἰκονόμου. Ὁ τίτλος «Φασγᾶ» ἐλήφθη ἐκ τοῦ ὄντος τῆς κορυφῆς τοῦ ὅρον Ναβαῦ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεβίασεν ὁ Θεός τὸν Μωϋσῆν διὰ νὰ τοῦ δεῖξῃ τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, τὴν ὅποιαν δὲν ἐπέπρωτο ὅμως ν' ἀπολαύσῃ αὐτός, ἀλλὰ μόνον οἱ ἀπόγονοί τουν. Ἡ ὑπόθεσις ἔχει ἐν περιλήψῃ ως ἔξης :

Οἱ Λώρης, δὴ ς τοῦ δράματος, βαθὺς ἐπιστήμων καὶ οντογραφεὺς δραματικὸς συμβολίζων τὸν σημειωτὸν ἄνθρωπον εἰνε σύνγονος τῆς Μαρίας (συμβολιζούσης τὴν θρησκείαν) ἐκεῖνος ὅποιαν οὗτος ἐγκαταλείπει χάριν τῆς παταγωγοῦ τῶν τέκνων του. Ἐλένης, συμβολιζόνσης τὴν ἐπιστήμην, ἡτις καὶ τοῦ ὑπόδρεται νὰ τὸν δῆμηγόν εἰς τὴν κορυφὴν καὶ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν τελείαν εὐνυχίαν. Εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν συζῶν μετὰ τῆς Ἐλένης ἀνέρχεται εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης ὡς δραματικὸς συνγραφεὺς ἀλλὰ δὲν εἰνε διδύλιον εὐτυχής· κονδύλεται εἰς τὸ τέλος, ἀνθίσταται εἰς τὰς παροδημήσις τῆς Ἐλένης νὰ προχωρήσῃ καὶ κατόπιν ἔνεκα τῆς δάχαριστας τῶν ἀνθρώπων διὰ τὸν δρόμον τὸ πᾶν ἐθνιστάσει, τῆς ἐξαντλήσεως τῶν

ἡθικῶν καὶ ὀλικῶν δυνάμεων τον καὶ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ θεάτρου τον, παραφρονεῖ. Εἰς τὴν τρίτην πρᾶξιν παράφρων πλέον, ἀλκοολικός, φθισικός, περιφρέσει τὴν ἐλευτήριν τον ὑπαρξίν εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὰ διάφορα καταγώγια, ἐγκαταλειμμένος ὑπὸ πάντων. Κατόπιν μᾶς σκηνῆς εἰς ἐν καφριδεῖον δπον γίνεται ὁ περιγελώς τῶν θαμώνων καὶ μεθύσκεται οἰκτρώς, ἐνδιώκεται κακήν κακῶς καὶ ἀσυριδήτως ενδίσκεται εἰς ἓν δάσος δπον ἐν τῇ μέθῃ τον βλέπει προσσαποποιημένας τὰς τύψεις του καὶ τὰς ἀναμνήσεις τουν καὶ μὴ ἀντέχων εἰς τόσην συγκίνησιν ἀποθνήσκει ἀπὸ ἐξάντλησιν, ἐνῷ πλησίον ἐκεῖ η 'Ἐλένη' διδάσκει τὰ παιδιά τῆς εἰς τὰ δρόμους μετὰ τὴν παραφροσύνην τοῦ Λώρη.

Τὴν τελευταίαν ταῦτην σκηνὴν παρέχομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Ἡ ίδεα τοῦ ἔργου είναι διτε : δ σημερινὸς ἄνθρωπος ήλθεν εἰς τὸν κόσμον πολὺ ἀργά ὡς πρὸς τὴν θρησκείαν, πολὺ ἐνωρίς ὡς πρὸς τὴν ἐπιστήμην καὶ μόνον οἱ ἀνθρώπωποι τοῦ μέλλοντος θ' ἀπολαύσουν τὴν χαρὰν τὴν δρόμων ἡμετές ζητοῦμεν καὶ βλέπομεν μακρόδεν, δπως ὁ Μωϋσῆς ἐπὶ τῆς κορυφῆς Φασγᾶ εἶδε ἀπλῶς ἐξ ἀποσάσως τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας.

VVVVVVVVVVVV

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Γ' Ἀλλαγὴ σκηνοθεσίας. Κῆπος, δάσος μὲν μεγάλα δένδρα. Μεσάνυχτα. Φωτίζει τὸ φεγγάρι—πανσέληνος—ὅλη τὴν σκηνήν. Ο τόπος ἔχει κάτι τὸ ἐξωτικό, τὸ μυστηριώδες. Ο Λώρης ζαλισμένος, μεθυσμένος προχωρεῖ τρικλιζοντας. Πρό πολλοῦ τρελλέσει.

Λώρης.—Ω! τὸ κεφάλι μου!.. Πῶς πο-

νεῖ... "Ενας πέπλος μπήκε μπροστά στὰ μάτια μου... Δὲν βλέπω τίποτε (γνωίζων καὶ κιντάζων τρομασμένος γύρω) ποῦ είμαι; Φοβούμαι!... (Κάνει νὰ προχωρήσῃ, σκοντάζει καὶ πέφτει. Κι' ἀνατηδῷ γύρω του ἔνας χρόδος παρθένων σὰν νεράδες. Μιὰ ντυμένη μαῆρα, ἄλλη κόκκινα, ἄλλη ρόδι, ἄλλη ἄσπρα, ἄλλη

μάθ, ή άλλη μπλέ. Είνε οι σκέψεις καὶ οἱ τύ-
ψεις καὶ οἱ ἀναμνήσεις του ποῦ χορεύοντι γύρω
του, μέσα στὸ μεθύσιο του χορεύουν).

Λώρος.— ("Εγτρομός, ἔξαλλος τίς κυττά-
ζει γύρω τριγύρω του).

Ἐσκότωσε—ναι—ἐσκότωσα... Κάτι τι λευ-
κό καὶ μαλακὸ καὶ ωμορφό. Κι' εἶχε φτερὰ με-
γάλα κι' εἶχε μεγάλα φτερά... Τὸ σκοτώσα
τὴ νύχτα.—Μιὰ ψυχή!.. Τίνος ἦταν ἡ ψυχὴ¹
ποῦ σκότωσε;

("Ο χορός γύρω τριγύρω του χορεύει).

Χορός.— Δὲν θυμάται!.. Δὲν θυμάται!..

("Η μὲ τὰ μπλέ, σκύβει καὶ τοῦ λέει σιγά
σιγά· δ' χορός στοματᾶ).

— Θυμάσκι τὸ σπιτάκι σου μὲ τὶς πράσινες
γρίλιες καὶ τὸν κισσό τριγύρω; Καὶ τὴν εύτυ-
χια ποῦ καθότεν μέσα καὶ σὲ περίμενε τὸ βράδυ
καὶ σ' ἔξυπνα τὸ πρωΐ, καὶ σούδινε τὰ χείλη
τῆς ὅλη τὴ νύχτα; (Χορεύοντι ὅλες πάλι γύρω
τριγύρω του καὶ λένε).

Χορός.— Θυμάσκι; Θυμάσκι;

Λώρος.— (Ανασηκώνεται νὰ θυμηθῇ κι'
ἀγωνιᾶ). Τὸ σπιτάκι; Ποιὸ σπιτάκι; Ποιὸ
σπιτάκι;...

Η μὲ τὰ μπλέ.— ("Ολες χορεύοντι). Θυ-
μάσκι τὴ γυναῖκα μὲ τὰ μεγάλα μάτια καὶ
τὶς μεγάλες πλεξίδες, ποῦ τὶς ἔλυνε τὸ βράδυ
ξανθέες ὥσαν ἀστάχυα καὶ ὥσαν ἀχτίνες κι' ἔ-
χαρηλώγε τὰ μάτια κοκκινίζοντας καὶ σούλεγε:
Εἴμαι ωμορφη καὶ εἴμαι δική σου;

Λώρος.— Ποιὰ γυναῖκα; Δὲν θυμοῦμαι!
(Προσπαθεῖ νὰ θυμηθῇ). Εἴμαι ωμορφη καὶ
εἴμαι δική σου; Δὲν θυμοῦμαι!..

Χορός.— ("Ολες). Δὲν θυμάσκι! Δὲν θυ-
μάσκι!...

Η μὲ τὰ μαῦρα.— ("Ολες σταματοῦν· αὐτὴ
σκύβει). Καὶ δύο παιδάκια δὲν θυμάσκι μὲ τὰ
σγουρά μαλλιά ποῦ πλέκαν τὰ χεράκια των
τριγύρω στὸ λαιμό σου κι' ἀνοίγαν τὰ στομα-
τάκια των καὶ σοῦ φώναζαν: Μπαμπά! Μπαμπά!

("Ο Λώρος συστρέφεται μὲ ἀγωνίαν, θέλει νὰ
μαλήσῃ, μὰ δὲν μπορεῖ."Η μὲ τὰ μαῦρα ἔξακο-
λονθεῖ). Τὸ ἔνα ἐσάπισε καὶ τ' ἄλλο πεινᾷ!

Λώρος.— (Ανασηκώνεται ἔξαλλος). Ποιὲς
εἰστε; Δὲν σᾶς ἔπνιξαν; Ποιὲς εἰστε. (Σᾶν νὰ
ἔρνοει ἐπὶ τέλοντος). Αἱ σκέψεις μου! καὶ αἱ τύ-
ψεις μου καὶ αἱ ἀναμνήσεις μου! Δὲν σᾶς ἔπνιξα
στὸ κρατό; Ελάτε! ἔγω κερνῶ! Κρασί! Κρασί!

"Ολες μαζύ.— (Γύρω - τριγύρω του χο-
ρεύοντι καὶ γελοῦντε:) Χαχαχά! Χαχαχά! Χα
χαχά!

Η μὲ τὰ μαῦρα.— Θυμάσκι τὲς καμπά-
νες τῆς Ἀνάστασης; Ντάν! ντάν! ντάν!

("Ολες σταματοῦν καὶ σκύβουν ἀπάνω του
καὶ ἐπαναλαμβάνουν:)

— Ντάν! ντάν! ντάν!

Λώρος.— Θυμοῦμαι! Θυμοῦμαι!

Η μὲ τὰ ρόζ.— Καὶ τὸ φεῖδι θυμάσκι

ποῦ ἐπλέχτηκε στὴ ψυχὴ σου, ἐπλέχτηκε στὸ
μέτωπό σου στεφάνι καὶ σοῦ ἦπιε ὅλο τὸ αἷμα;
Θυμάσκι; Θυμάσκι;

Λώρος.— Τὸ φεῖδι; ποιὸ φεῖδι;

"Η μὲ τὰ ρόζ.— "Α δὲν θυμάται! Τὶ ἐ-
καμες τὸ αἷμα ποῦ ἦταν στὴν καρδιά σου; ὡ
πῶς ἔχλωμιασες ἔται; Πῶς; πῶς;

Λώρος.— "Αφινέ με! ἀφινέ με!

"Η μὲ τὰ μαῦρα.— Θυμάσκι τὰ παιδάκια
τὰ χλωμά, τὰ χλωμά ποῦ ὑψώνον τὰ χεράκια
των στὰ κρεβάτια τῆς ἀρρώστειας, σὰν νὰ ἐ-
πικαλοῦνται κακόποιον καὶ ἀνοίγουν τὸ στομα-
τάκι των, κι' ἀγωνιοῦνται καὶ κάτι θέλουν νὰ
πούνε καὶ δὲν μποροῦν;... Καὶ πεθάνουν. Γιατί
πεθαίνουν; Ποιὸς ξέρει! ποιὸς ξέρει!

Λώρος.— Ποιὸς ξέρει! ποιὸς ξέρει!

(Τὴ σιγμὴ αὐτὴ πέρα στὸ βάθος τοῦ δά-
σους θάρσεται ή "Ελένη μὲ τὰ παιδιά — χωρὶς
νὰ δοῦνε τὸ Λώρη. "Η "Ελένη μ' ἐστραμμένη
τὴ ράχη πρὸς τὸ Λώρη θὰ τοὺς μιλεῖ. "Επειτα
θ' ἀφίνη τὰ παιδιά νὰ πάζουν καὶ νὰ γελοῦν.
Μεριμνα κρατοῦντο φλάσοντο καὶ ξαπλωμένα στὰ
χόρτα θὰ πάζουν ηφέμα ωραῖα κομμάτια στὸ
φεγγάρι).

"Η μὲ τὰ ἄσπρα.— "Εσύ σὰν ἐκεῖνος ποῦ-
θελες ν' ἀνεβῆς, ν' ἀνεβῆς! Νὰ φθάσῃς στὴ
κορφὴ καὶ νὰ χτίσῃς τὸ παλάτι τὸ πανύψηλο
καὶ τὸν μεγάλο πύργο στὴ μέση, καὶ νὰ σημά-
νῃς τὶς καμπάνες καὶ νὰ ὑψώσῃς τὴ γαλανὴ
σηματα, τὴ γαλανὴ σηματα! Λόγια! λόγια!
λόγια! Χαχαχά! Λόγια, λόγια, λόγια!

"Ολες μαζύ.— (Χορεύοντας). Πόθοι ἀετοῦ
καὶ φτερὰ πεταλούδας! Χαχαχά!

Πόθοι ἀετοῦ καὶ φτερὰ πεταλούδας. Χα-
χα-χά!

Λώρος.— ("Αφηρημένος κυττάζω πέρα
σιγδ-σιγά). Ασπρα πανιά καὶ μεγάλα κατάρτια·
καρδίεις, καρδίεις π' ἀργοσαλεύουν σὰν λιτα-
νεία καὶ δὲν μιλοῦν καὶ βουλιάζουν.

"Η μὲ τὰ μώβ.— (Σταματᾶ καὶ σκύβει).
"Α! δυστυχισμένε! δυστυχισμένε! "Ολες ἡ σκέ-
ψεις τῶν σοφῶν δὲν ἀξίζουν μίαν ἀνεμώνη τοῦ
βουνοῦ ποῦ δίνει τὴ γύμνια τῆς στὸν ἥλιο καὶ
παραδίνεται στὸν ἀγέρχ τὴ νύχτα κάτω ἀπὸ
τὸ φεγγάρι καὶ κλεῖ τὰ μπράτσα της τὸ με-
σημέρι νὰ μὴν ἀφίσῃ τὴ μέλισσα νὰ βγῆ!

"Ολες μαζύ.— Τὴ ζωή, τὴ ζωή, ποιὸς
θὰ σου μάθῃ πειὰ ποτέ; ('Αργά χορεύοντας
καὶ ιερατικά). 'Ωμέ! ωμέ! ωμέ!

"Α δυστυχισμένε! Δυστυχισμένε!

"Η μὲ τὰ κόκκινα.— "Ολες αἱ σκέψεις τῶν
σοφῶν δὲν ἀξίζουν ἔνα φιλί ἀπάγω στὸ στόμα!

"Η μὲ τὰ ρόζ.— Ρώτησε τὰ πουλιά νὰ
σου πουνε καὶ τὰ δέντρα ρώτησε τὸ βράδυ ὅταν
δ' μπάτης συρομαδεῖ τὰ μαλλιά των, τὰ βουνά
ρώτησε, τὸ πρωΐ δέντρον τὰ πόδια τῆς αὔγης
φεγγοθολοῦνται τὶς κορφές.

Κι' οι δυὸς μαζύ. — "Ολα τὰ πράμματα τοῦ κόσμου ρώτησε νὰ σοῦ τὸ ποῦνε.

"Ολες μαζύ. — (Χορεύοντας ενθυμα καὶ μὲ ἡδυπάθεια). "Ολες οἱ σκέψεις τῶν σοφῶν δὲν ἀξίζουν ἔνα φιλί ἀπάγω στὸ στόμα!..

Λάρης. — Α' αφινέ με, α' αφινέ με. Λυπήσου με.

Ο μὲ τὰ πράσινα. — "Α δυστυχισμένε! δυστυχισμένε! "Ολες οἱ περιφράνες κινήσεις τῶν δημηιουργῶν μέσα στὰ γραφεῖς των καὶ μέσ' στὰ βιβλία δὲν ἀξίζουν τὶς παναρμόνιες κινήσεις τῶν θεριστάδων ὅταν τὰ στάχυα μεστωμένα γέρνουν καὶ ἀπὸ τὰ κεφάλια των ὄφρουν οἱ θερισμοὶ καὶ δὲν ἀξίζουν τ' ἀργοσάλευμα ποῦ κάνουν τὰ κυπαρίσσα στὸ βάθος ἐνὸς ἡλιογέρματος καὶ δὲν ἀξίζουν τὸ τρεμούλισμα μιᾶς σταλαγματικῆς δροσούλας ἀπάνω σ' ἔνα ροδόφυλο καὶ τὴ γυναικεία χάρι τῶν κύκνειων λαιψῶν ἀπάνω στὰ νερά.

Η μὲ τὰ κόκκινα. — ("Εξαλλος τὸν κυττάζει)."Α! ή ζωή, ή ζωή, ή κατακόκκινη ζωή!

Λάρης. — (Μὲ ἀγωνία). "Αφινέ με, λυπήσου με, μὴ μὲ κυττάζεις. Ποιὰ εἰσαι; Εἴμαι ἀρρωστος! ἀρρωστος! καὶ μοῦ κάνεις κακὸ ἔτσι ποῦ μ' ἀγγίζει τὸ βλέμμα σου σᾶν στόμα! Μὴ μὲ κυττάζεις ἔτσι. Ποιὰ εἰσαι;

Η μὲ τὰ κόκκινα. — (Γελᾷ). Εἴμαι ή ἀγάπη, εἴμαι ή ἀγάπη! "Ολες οἱ σκέψεις τῶν σοφῶν δὲν ἀξίζουν ἔνα φιλί ἀπάγω στὸ στόμα.

"Ολες μαζύ. — (Χαρούμενες καὶ μὲ τρελλές κινήσεις χορεύοντας καὶ λένε). Εἶνε ή ἀγάπη, εἶνε ή ἀγάπη.

("Ολες στέκονται. Άντη ἀνορθώνεται σοβαρὰ καὶ περίφανη καὶ πανώρηγα).

Η μὲ τὰ κόκκινα. — Εἴμαι ή ἀγάπη! "Τψώνομαι σᾶν ξημέρωμα στὸ θλιβερὸ νυχτέρι τῶν ἀνθρώπινων στοχασμῶν καὶ ἀμίλητες ξυπνοῦνε τὰ μεσάνυχτα δλες οἱ ἐπιθυμιές τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν ἀστρων καὶ τῆς θαλασσας καὶ τῶν κορμιῶν καὶ ξεκινοῦν νὰ μ' εὔρουν γά τοὺς ἀγγίσω μόνο καὶ ν' ἀγιάσουν. Εἴμαι ή ἀγάπη!

Λάρης. — Σῶπα! σῶπα!

"Ολες μαζύ. — "Α! Δυστυχισμένε! Δυστυχισμένε! Δυστυχισμένε!

Η μὲ τὰ κόκκινα. — (Στέκεται, λεῖ τὴ ζώη της καὶ τὴν κινεῖ σᾶν σημαία θριαμβευτικῶς). Τὴ ζώην λιώ κι' ἀφίνω την ἀπάνω ἀπὸ τ' ἀσκέρια τῶν πόθων δλου τοῦ κόσμου νὰ κυματζ! Εἴμαι ή Λάχην, ή Ασταρώθ, ή Φρέγια, ή Μίλιττα, ή Κύπριος! Εἴμαι ή ἀγάπη! Περνῶ σᾶν θάλασσα ἀπάνω ἀπὸ τῆς ἀνατριχλεις δλων τῶν πραγμάτων ποῦ ζοῦνε καὶ δλων τῶν κορμιῶν, καὶ μουσκεύω δλες τὶς σάρκες καὶ πίνω δλα τὰ μάτια καὶ λύνω δλες τὶς ζῶνες! Εἴμαι ή Αγάπη!

Λάρης. — (Δὲν μπορεῖ πειά — ζέω φρεγῶν θέλει νὰ φύγῃ). Βοήθεια! Μαρία, Μαρία.

"Ολες. — (Τὸν κυκλώνον πάλι). Τί τὴν

θέλεις αὐτή; Αὐτὴ δὲν μπορεῖ! — Αὐτή; Χαχαχά.

Λάρης. — Μαρία!

"Ολες. — Αὐτή; Χαχαχά.

(Σ' ὅλη αὐτὴ τὴ σημηνὴ ἀκούεται σιγαλὰ τὸ φλάσιο πέρα. "Ερχεται η Μαρία ποῦ ζητοῦσε νὰ τὸν βρεῖ. "Ο χορδὸς ἔξαφανίζεται).

Μαρία. — Αγάπη μου, Αγάπη μου!

Λάρης. — "Ελα! έλα! Εσύ φταις! Εσύ μ' ἔκανες ἔτσι!..

Μαρία. — Έγώ;

Λάρης. — Ναι, ναι. Εσύ καὶ ή ἀλλη, κι' οι δυός τας. "Ελα...

Μαρία. — Μὴ μὲ σφίγγης ἔτσι, πονῶ!

Λάρης. — "Ακουσε. (Μὲ ὑπόκωφη φωνῇ). Θὰ κατεβοῦμε ἐκεῖ κάτω μαζύ καὶ τὰ ώραια σου μαλλιά θὰ μαδήσουν καὶ τὰ χείλη σου τὰ χλωρὰ θὰ σαπίσουν... Σῶπα μὴν κλαῖς! Καὶ θυτερα θυτερα θυρθοῦν νὰ σου πιοῦν τὰ ώραια σου μάτια.

Μαρία. — Λάρη. (Κλαίει).

Λάρης. — Σῶπα! Έλα μαζύ μου στὸ χῶμα! στὸ χῶμα!

(Τὰ παιδιά φεύγονταν καὶ φεύροντας τραγούδιν. Πλησιάζοντας τώρας ὑψώνεται καθαρὰ μιὰ στροφή. "Ο Λάρης σωπαίνει καὶ τὴν ἀκούει ἐκστατικός, μαγεμένος, ἀκίνητος).

Στὸ μεῖνσι τῆς ζωῆς ποτῷρι μου εἶνε τὸ μέτωπο καὶ κρασὶ τὸ φῶς τοῦ ήλιου! "Ω μὴν ἀργεῖς, μὴν ἀργεῖς! Ή χαρὰ τῆς ζωῆς ἀνεβαίνει μες' ἀπὸ τὰ χωματα καὶ μεστώνει τὰ σπαρτὰ καὶ κυλιέται γελῶντας μέσα στοὺς δρυγιάδες καὶ μέσα στὰ κορμιά καὶ χύνεται ἀπάνω στοὺς κάμπους σᾶν πληρυμύρα!

"Ελα! οἱ ψυχὲς δλες κρυώνουν καὶ τὰ λουλούδια δλα ἀρχισαν καὶ κλαῖνε γιατί ἀργῶ...

"Ω μὴν ἀργεῖς, μὴν ἀργεῖς Πατέρα "Ηλιε!..

("Ο Λάρης ἀκροάεται ἐκστατικός. "Η Μαρία θέλει νὰ τὸν μιλήσῃ. Τῆς κλεῖ τὸ στόμα. 'Ακούγεται τὸ φλάσιο. Κι' ἔπειτα πάλι ή ἐπωδός):

"Ω μὴν ἀργεῖς! μὴν ἀργεῖς!

Πατέρα "Ηλιε!

(Ο Λάρης ἐκστατικός, ἀκίνητος ἀκροάεται. "Η Μαρία τὸν σέρνει).

Μαρία. — Μὴν ἀκοῦς! Μὴν ἀκοῦς!

Λάρης. — Τραγουδοῦν ἀκόμα... Ποιὸς είναι...

Μαρία. — Εἶνε δὲ ἀγέρας ποῦ κλαῖει μὲ τὰ δένδρα. Μὴν ἀκοῦς!

Λάρης. — Κάποιος ἔρχεται, κάποιος τραγουδεῖ.

Μαρία. — Θάγαις ἀηδόνι, θάγαις κουκουβάγια! Μὴν ἀκοῦς!

Λάρης. — Κάποιος ἔρχεται! Μὴν εἶνε ή Ελένη; Ελένη!

("Απὸ τὸ βάθος φαίνεται καὶ προχωρεῖ ή Ειρήνη ποῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸν δυμό τῶν παιδιῶν

γιατί είδε τὸ Λώρη. Φορεῖ καπαπόσινα καὶ ἀσφοδελοὺς στὰ στήμα καὶ στὰ χέρια).

Μαρία.— "Α ἡ Ἐλένη! Αὐτὴ δὲν σ' ἀγαπᾷ! Αὐτὴ δὲν ἔρχεται! Μόνον ἔγω σ' ἀγαπῶ.

Λάρων.— (Προσπαθῶν νὰ διακρίη) .Ἐλένη... Φοβούμαι! Δὲν εἶνε αὐτή... Κρυώνω!..

Μαρία.— Ἀγάπη μου, ἀγάπη μου!..

Λάρων.— Κρυώνω!

Μαρία.— Σοῦ δίνω τὰ φιλιά μου τ' ἀκοῦς;

Λάρων.— Κρυώνω!

Μαρία.— Τὰ φιλιά μου τ' ἀκοῦς;

Λάρων.— Ἀκούω ἐκεῖ πέρα... ἐκεῖ πέρα...

(Ἀπὸ μακριὰ σημερή φτάγει ἡ ἐπιφύλαξ)

"Ω! Μὴν ἀργεῖς, μὴν ἀργεῖς!

Πατέρας "Ηλιε!

Λάρων.— Κι' ἔγω! κι' ἔγω! (σηκώνεται εξαλλος καὶ θέλει νὰ τρέξῃ ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἔρχεται ἡ φωνή... Δὲν μπορεῖ καὶ ηλονίζεται).

Μαρία.— Ποῦ πᾶς; Δὲν μπορεῖς! Μεῖνε! ποῦ πᾶς!

Λάρων.— (Ἀνοίγει τὰ χέρια του, ἔτοιμος νὰ πέσῃ, καὶ φωνάει πρὸς τὸ μέρος π' ἀκούγεται τὸ τραγοῦδι τοῦ ἥλιου) — Κι' ἔγω, κι' ἔγω!! (Κάκετ ἔνα βῆμα ἀκόμα μ' ἀνοιχτὰ τὰ

χέρια) Κι' ἔγω, κι' ἔγω! (Ἡ Εἰρήνη φτάνει τότε ὁ Λώρης τὴν βλέπει... φωνάζει μὲ ἄγωνία) Εἰρήνη!

(Ἡ Εἰρήνη τὸν πέρνει στὴν ἀγκαλιά της νὰ μὴν πέσῃ καὶ τὸν φιλεῖ φουφητὶδε μεγάλο φιλί... Τὸν ἀκούμπα σ' ἔνα δένδρο... Σκύβοντας πέφτοντας ἀπάνω στὸν Λώρη οἱ ἀσφόδελοι, ὁ Λώρης ἀκίνητος, χλωμὸς μόλις προφθάνει καὶ λέει).

Λάρων.— Εἰ— ω— νη!... (Καὶ πεθάνει ἡ Μαρία ἀφίνει φωνὴ καὶ λιποθύμη).

Εἰρήνη.— (Τὸν κυτάζει καλὰ καλὰ καὶ κλαίει. Κι' ἔπειτα τρέχει νὰ βρῇ τὰ παιδιά καὶ τὴν Ἐλένη). Μητέρα! Μητέρα! (Ο χορὸς ἀναπηδᾷ πάλι. Σιγά σιγά τὸν περικυλώνει, τοῦ βγάνει ἀπὸ τὸ κεφάλι τὸ στεφάνι μὲ τὰ ρόδα καὶ τὰ ἔσφυλλά του).

Σιγά καὶ ιερατικὰ χορεύοντας καὶ φαίνοντάς τον ρόδα ὅλος ὁ χορὸς, ἀφομιλεῖ...

— Ωιψέ! ωιψέ! ωιψέ!...

— Ἡρθες ἐνωρίς— ἥρθες ἀργά— νὰ γνωρίσῃς τὴν χαρά, φαντάσου! πούνοιωσαν οἱ γονιοί σου καὶ θὰ νοιάσουν τὰ παιδιά σου. — Δέγε ἥτανε γραφτὸ γιὰ σὲ— ωιψέ! ωιψέ! ωιψέ!

(Αδελαία)

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

Φίλος μου, συνδέομενος πολὺ μὲ τὸ θέατρον, μὲ συνήργητος προχθὲς καὶ μοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἔξης φοβερὰν εἰδήσουν: "Ο κ. Θωμᾶς Οίκονόμου, διπώρῳ σκηνοθέτης τοῦ Βασιλικοῦ, ἐδήμοσιενες σφοδρότατον ἀρθρον κατὰ τοῦ Σημεριοῦ Θεάτρου εἰς τὴν «Πινακοθήκην». Οἱ ἡδονοίοι ἔγειναν ἀνάστατοι ἐξ αἵτιας τοῦ δημοσιεύματος αὐτοῦ, διὰ τοῦ δποίουν ὑβρίζονται «απαληλικῶς» καὶ ἐποιάζονται νάπαντήσοντ, ἀρνοῦνται βέβαια. "Αν δὲν ἀπατδμαι μάλιστα, δ φίλος μου ποσούδεσσεν, διτὶ ἡ ἀπάντης ἵστην ἡθοποιῶν πρὸς τὸν συγγραφέα τοῦ ἐπιληφύμονος ἀρθρον πιθανὸν ἡ εἶνε καὶ ἐμπράκτος. 'Ἄλλ' ἔπειτα τῶν ἡθοποιῶν, δ κ. Οίκονόμουν ὑβρίζει, λέγει, καὶ τοὺς συγγραφεῖς, ὑβρίζει καὶ τοὺς διευθυντὰς τῶν θεάτρων, ὑβρίζει καὶ τὸ κοινόν, καὶ κοντολογῆς δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα ὑπὸ τὸν ἀετικὸν ἥλιον, τὸ δποῖον νὰ μὴν ὑβρίζει.

— Συλλογίσον, μοῦ εἶπεν ὡς ἐν ἐπιλόγῳ δ φίλος μου, διτὶ αἵτια τὰ γράφει δ Οίκονόμουν. διὰ τὸν δποῖον ἔως προχθὲς ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη ἡτο «ἀστήρ», δ δποῖος ἔως χθὲς διηνέθυντε τὸ «Ἀθηναϊον», καὶ περὶ τοῦ δποίου ἔως σήμερον ὑπάρχει ἡ ίδεα, διτὶ εἶνε εὐγενῆς ἄν-

θρωπός καὶ κατὰ τοὺς τρόπους καὶ κατὰ τὴν γλώσσαν.

— Όστε ἔχομεν ἔνα μικρὸν σκάνδαλον!

— Καὶ δὲν λέσ μεγάλο;

— Περιεργον! Ποτὲ δὲν ἐπερίμενα τέτοιο πρᾶγμα ἀπὸ τὸν κ. Οίκονόμον. Θὰ διαβάσω ἀπόψε τὸ ἀρθρον του καὶ θὰ τοῦ ἀπαντήσω. Ἐννοώ νὰ ὑπερασπισθῶ καὶ τοὺς ἡθοποιοὺς καὶ τοὺς συγγραφεῖς, ἐὰν τωράντι ὑβρίζονται καπληκῶς ἀπὸ ἔνα ἄνθρωπον, δ δποῖος προπαντὸς ἔπρεπε νὰ τοὺς σέβεται.

— Αὐτὸς ἀκριβῶς θὰ σοῦ ἔλεγα, ἀλλὰ δὲν ἐποιοῦσα, μοῦ εἶπεν δ φίλος μου. Διότι ἔζησω ὅτι τῶρα συνδέεσσαι καὶ σὲ τὸν κ. Οίκονόμον, ἀφοῦ θὰ διδάσκετε μαζῆ εἰς τὴν ίδιαν Δραματικὴν Σχολήν. Δὲν εἴσται;

— Καθόλον! ἀπήγνησα ἀδιστάκτως. Οὔτε συγμήν μοῦ ἐπέρασεν ἡ ίδεα νὰ φεισθῇ τοῦ κ. Οίκονόμου ἐπειδή θὰ εἰμέθα εἰς τὸ ἔξης καὶ ονάζει· σκηνοθέτης... Τὴ δουλειά του, φίλε μου, καὶ τὴ δουλειά μον. Θὰ γράψω δ, τι πρέπει καὶ δ, τι τοῦ ἀξίζει. Ἐπιτέλοντος, πρὸν γείνω συνάδελφος τοῦ κ. Οίκονόμου, ἥμονν συγγραφεῖς καὶ ἀν ὑβρίζει τοὺς συγγραφεῖς. σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ καλοπεράσῃ...

Με τὸς ἀγρίας αἵτια διαδέσεις, ἐκήνησα τὸ σκανδαλώδες ἀρθρον καὶ ἥρχισα νὰ τὸ διαβάζω: «Τὸ θέατρον λέγει εἰς τὴν ἀρχήν, δ λεφτὸς τῆς τέχνης ταῦς τῶν ἀρχαίων, δ μοναδικὴ σχολὴ μορφώσεως κτλ. καὶ τέπεισε παρ' ἡμῖν εἰς ἐμπορικὴν ἐπιχείρησην ἐσχάτης κατηγορίας, κατεργάζομενον εἰς ἀμεσον συναγωνισμὸν μετὰ τῶν ἴπποδρομίων καὶ καφωδείων».

Πολὺ σωστό, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μον. "Εως ἐδῶ, δ ἀνθρωπός λέγει μίαν ἀλήθειαν. Καὶ ἀν δὲν ἡτο ἡτηματάπιον ὑφους, τὴν φράσιν αὐτὴν θὰ τὴν υπέργραφα κ' ἔγω εὐχαρίστως.

Προχωρῶ καὶ βλέπω ἐκπλήκτος ὅτι δ μία ἀλήθεια διαδέχεται τὴν ἄλλην. «Ἄι ἔκαστοτε Κυβερνήσεις μας— λέγει κακόν— παραγγωρίσασαι τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν